

Egenskaber kunne drives ud af et Menneske. Jeg kan jo selvfølgelig ikke som det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) paaberaabe mig nogen Sagkundskab, det ligger i Forholdets Natur, at jeg som Lægmand ikke kan gøre det. Men jeg saavel som ethvert Menneske indhøster dog Livserfaring, og min Livserfaring paa dette Omraade gaar ud paa, at jeg endnu aldrig har set, at Prygl have gjort noget godt. Jeg har selv saa at sige ikke anvendt dem. Jeg skal i Parentes bemærke, at er der noget Sted, hvor Prygl kunne hjælpe, og hvor de have Betydning, saa tror jeg, at det er paa Børn i Toaarsalderen, men ikke over for voksne Mennesker fra 15 til 55 Aar. Det vilde derfor være en sørgelig Kendsgerning, dersom vi atter skulde gaa tilbage og indføre en slig Straf for disse stakkels Mennesker — saadan vil jeg nu kalde Bøllerne, for selv om de ere raa og brutale, er det dog muligt, at der endnu er Rester af godt tilbage i dem, og jeg ved jo lige saa lidt som nogen anden, hvad de have været udsatte for, de have muligvis været udsatte for en daarlig Opdragelses Forbandelser, og ingen ved, om de ikke ved at blive hensatte til Tvangsarbejde i eet, og jeg kan for den Sags Skyld gerne gaa med til to Aar, om det er nødvendigt, kunne blive paavirkede saaledes, at deres syge Villie kan blive helbredet, og de med Tiden muligvis kunne blive reddede for Samfundet. Det vil jeg være med til, men jeg vil ikke være med til at vedtage en Lov, hvorved vi efter min Mening risikere at bringe de sidste Rester af godt, der kunne være i dem, til at forsvinde.

Angaaende selve Lovforslaget er det jo, efter hvad jeg nu har udtalt, givet, at jeg ikke kan stemme for Lovforslagets § 2. Jeg vil dog ikke undlade at sige, at der er Paragraffer i Forslaget, som jeg sætter meget stor Pris paa. Jeg sætter megen Pris paa § 18, der omhandler Udvidelse af Nødværgeretten. Jeg mener, at denne Bestemmelse er af den allerstørste Betydning. Men ganske vist, hvor stor Pris jeg end sætter paa denne Paragraf og endnu en anden Paragraf, kan jeg dog ikke derved købes til eller lade mig overtale til at stemme for § 2. Det er mit Haab, at de nævnte Paragraffer ved selve deres Indhold ville formaa at arbejde sig frem i Samfundet og blive til Lov i en ikke uoverskuelig Fremtid. Naar jeg er særlig stemt for § 18, er det i Grunden — det kan maaske synes underligt, men saadan ser jeg nu paa det — fordi jeg mener, at den

har særlig Betydning for Kvinderne. En af Aarsagerne til det Krav, der er i Samfundet om alvorligere Straffe paa dette Omraade, har i Virkeligheden, saa vidt jeg skønner, slet intet med Bøllerne at gøre, den er derimod at søge i de ganske urimelig raa Overfald, Voldshandlinger og Mord, som vi med dyb Beskæmmelse maa vedgaa, at vi have haft i vort Samfund i de senere Aar. Jeg tænker her navnlig paa Tilfældet i Ørsted, hvor den stakkels Pige blev overvunden og myrdet af dette Dyr af et Menneske, Jens Stryg. I saadanne Tilfælde, hvor et stakkels Kvinde-menneske — jeg tænker her nærmest paa Kvinderne, men det gælder i øvrigt ogsaa Mænd, om end ikke under samme Vilkaar — bliver overfaldet af saadant et Rovdyr, er der bogstavelig talt ikke andet at gøre end at bruge Vaaben, og jeg vil gerne være med til at lægge Vaabnet i Haanden paa saadant et stakkels Pige-barn, naar hun bliver overfalden af saadant et Dyr.

Der er yderligere § 6. Jeg skal som Lægmand ikke komme særlig ind paa denne Paragraf, jeg skal kun ganske i Almindelighed sige, at den jo sigter til, at de, som have begaaet Sædelighedsforbrydelser, under visse Forhold skulle kunne holdes tilbage i dertil bestemte Anstalter eller i alt Fald holdes tilbage af Øvrigheden. Jeg indser vel, at det er en Bestemmelse, som kan faa den allerstørste Betydning paa mange Omraader, og at den maa afvejes og formes med den allerstørste Omhyggelighed og Sagkundskab. Men jeg vil udtale det Haab, at den, saafremt der overhovedet bliver lovgivet om dette Forhold, maa blive staaende i en saadan Skikkelse, at Samfundet sikrer de stakkels Kvinder imod at møde paa deres Vej et saadant Umenneske, et saadant Rovdyr af et Menneske som den af mig tidligere omtalte Jens Stryg. Det vilde ganske sikkert være en Beroligelse for mange, og som jeg før sagde, skulde jeg mene, at den Skræk, der er faret navnlig Kvinderne i Blodet, og det med Rette, i nogen Maade er Grundlag for Bevægelsen for at faa skærpet Straffen for Vold. Jeg vil yderligere minde om Hjortshøj-mordet, der jo endnu ligger i det sørgelig dunkle, ikke at tale om Modermordet her i København, Forbrydelse af en saa skrækkelig Natur, at man ikke forstaar, at der overhovedet kan være Mennesker, der kunne udføre dem. Den Skræk, som disse og lignende Forbrydelser har indgydt Befolkningen, er vel nok den væsentligste Aarsag til Bevægelsen i Retning af at faa Straffen